

Ey İnsan Seni Seviyorum

– Şenol Durmuş · 18 Şubat 2011

İnsanoğlu yaşamı boyunca bekler. Korkar acaba ne zaman gelecek diye. Endişe, korku iç dünyasını bir kurt gibi kemirir durur..Beklenen bu kadar korkunç mu.?Çoğunluk için belki öyle olabilir ama benim için hiçte öyle olmayacak...Ona kaç kez meydan okudum. Onu tahrik ettim. "Gel bir an önce gel diye, neyin nesisin kimsin, kimden destek alıyorsun, buyur gel seni bekliyorum." dedim defalarca binlerce kez.. Onu bu kadar istememe rağmen maalesef gelmedi. Sonunda kararımı verdim madem o gelmiyor ben ona gidiyorum...Artık azrailin bana bir borcu olacak. Yetmişini devirmiş bir ihtiyar fosilim. Bir ayağım artık bok çukurunda. Hayattan zevk alma işlemim tükendiği için bir an önce gebermenin mutluluğuna ulaşmak istiyorum.

Sinir sistemim tahrip oldu. İskeletim artık beni taşıyamıyor. Karım benden kaçtı. Yetmezmiş gibi üstelik bir de kırk yıl hizmet ettiğim devletim beni terk etti...Emekli edip toplum denilen o çöplüğe fırlatıp attı beni. Adeta kullanılmış bir eşya gibi. Eski bir apartmanın bodrum katında tek odalı bir evin içindeyim, ortalık pislikten geçilmiyor...Koku dayanılmaz hale geldi. Odam çöp ev haline dönüşmek üzere. Sayısız boş içki şişeleri, konserve kutuları, poşetler, ekmeğin artıkları odamın yarısını kapladı. Belki yakında tavana kadar yükselecek ama buna müsaade etmiyeceğim. Sokakta yakaladığım iki kedi çöplerin arasında tıknıyor.

Aylardan beri belki bu iki kediden bile daha beter halde yaşıyorum. Karyolam, yatağım ahır kokusu yayıyor. Bazı geceler altımı ıslattığım zamanlarda oluyor. Böyle bir yaşama insan ne kadar dayanabilir k.? Ayakta zor duruyorum. Vücudumdaki deri sarkmaya başladı. Boynum bir hindi boynu gibi pörsümüşken, kartal burnum nerdeyse ağzıma girmeye çabalıyor. Elim ayağım her tarafım titriyor, yer çekimine direnemiyorum...Aylardır yıkanamadığımdan it gibi kokmaya başladım. Bazı haşereler sırtımda, bacak aralarım da dolaşiyor. Bastonum olmadan tuvalete dahi gidemiyorum. Bütün bunlara artık bir son vereceğim. Bu iş bana yakışan bir şekilde olacak. Masamın üzerinde beylik silahımın yanındaki şarap şişesini bitirdikten sonra günlüğüme son şeklini vereceğim...Okusunlar da beni anlasınlar. Gazetelerde baş sayfada görsünler. Çıkacak haberi şimdiden hayal edebiliyorum.

"Devlet üstün hizmet madalya sahibi Komiser yalnız yaşadığı evde intihar etti.."

Böylelikle karımdan ve meslektaşlarımdan intikamım alınmış olacak. Eğer cehennem varsa tabii ki oradaki yerimi de almış olacağım. Bu sonu beklediğim azrail dahi ayarlayamazdı...Bu sonuç daha şimdiden bana öyle bir zevk veriyor ki adeta zevkten çıldıracağım. Duvar da ki fotoğrafım bana bakıyor. Sert, çatık kaşlı, üniformalı resmim belki de geçmişten sesleniyor, sanki benimle konuşmak istiyor... "İhtiyar keçi sen yılların memurusun, sen Komiser odun Mehmetsin sen ne badireler atlattın..Bunu da atlatırsın, biraz sakin ol, öfkene, nefretine hakim ol, bu sefil insanlara hemen teslim olma" diyor ama lakin bu sesler öylesine bir an gelip gidiyor.

Resmim belki de doğruları söylüyor fakat hayat maalesef hep tersini söyledi. Meraklandığınızı tahmin ediyorum... "Sen kimsin kardeşim psikopat mısın nesin, yoksa kafayı mı yedin" diye düşünebilirsiniz. Eğer beni tanısaydınız hiçte öyle bir adam olmadığımı hemen anlardınız. Ben hayatımda hiçbir zaman ucuz adam olmadım. Yaklaşık onbeş yıl kadar evvel beni zorla emekli ettiler. Halbuki ben son nefesimi bırakmayacaktım görevimi, niformamı. Felaket günümü hiç unutmuyorum. Karakoldaki masamın üstünde o yazıyı görünce oturup saatlerce hüngür hüngür ağlamıştım. Arkadaşlar telkin edip moral vermeye çalıştılar, ama buna rağmen günlerce kendime gelememiştim.

niformasız sokağa çıktığımda sanki anadan ryan dolaşıyormuşum gibi paniğe kapılmıştım...üniforma aşkı bence aşkların en büyüğü sayılırdı. Üstelik bu toplumda üniforma herşeyin üzerindeydi...Maalesef işten geçtikten sonra ancak farkına varabildim. Üniforma gittikten sonra emekli olduğumda gerçekleri öğrenme devrem yeni başlamıştı. nce selam verenlerin sayısında bir azalma başladı, sonra ki günlerde bu sayı iyice artmıştı. Diđer aylarda ise artık kimse selam vermemeye başladı. Bütün çevrem sanki işbirliği içinde hareket ediyordu. Arada sırada karakola çay içmeye gidiyordum ki birgün çay bile söylemediler.

Meslektaşlarım da benden bıkmış olacak ki kapıdaki nöbetçi çömez memur beni içeri sokmadı üstelik beni tanıdığı halde tanımamazlıktan geldi. Cafer komiseri göreceğim dediğimde "Yok burada gece görevi çıkmış" dedi. Hamdi komiseri istiyorum dediğimde "Bir vukuat var oraya gitti karakolda şimdilik mukayitten başka kimse yok" dedi.Namussuzlar, hainler anlamıştım herşeyi beni içeri sokmamak için bu pezevenge tembihlemişlerdi. İşte asıl o zaman perişan olmuştum. Kimse beni istemiyordu. Bundan sonraki emeklilik günlerim sefalet içinde geçerken bir serseri gibi kahvehanelerde sürünmeye başladım.

Son yıllarım tükeniyordu...Benim gibi yaşlanmış işi bitmiş moruklar günlerini sabahtan akşama kadar çay içmekle, tavla oynamakla geçiriyordu. Hiç unutmuyorum bir kahveci sabahleyin hepimize bağırmıştı: -"Geberinde kurtulalım sizden be, karılarınız çocuklarınız, damatlarınız sizleri evden kovuyor biz size bakıyoruz. Kaç kere söyledim size yahu balgamlarınızı yere atmayın, öksürerek kahveye verem salıyorsunuz" diyerek öfkeyle masamızın altını sprmşt.

Biz ihtiyar keçiler ise birbirimize sadece bakmıştık çünkü gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Kahvecinin bağırdığı gün bir an elim belime gitmişti silahımın horozunu bile kaldırmıştım, onu neredeyse mermi yağmuruna tutacaktım. Ama söylediği sözlerde gerçek payı vardı ve bu beni durdurdu. Çünkü bu kahveciden başka kimse bize bakmıyordu, hiç kimse...Günler geçtikçe aramızdan ayrılıp öbür dünyaya gidenler oluyordu fakat onun yerine yeni emeklilerde dolduruyordu. Her gün birbirimize bakıyorduk korku ve şüpheyle, yarın sıra kimde acaba diye.

Aramızda her türlü meslekten emekli vardı. İtfaiyeci, başçavuş, belediyeci, işçi ne ararsanız vardı hemde sürüsüyle. Suskun bir adam olmuştum, bastonuma elimi dayayıp düşünüyordum. Birçođumuzun ayrı

meslekten emekli olmasına rağmen hepimiz aynı havuzun balığı sayılırdık. Bu balıklarla adeta yoldaş olmuştuk. Zaman geçtikçe nefret vücudumun her zerresini dolduruyordu. Devlete kızılırdım, karıma kızılırdım, insanlardan, önümden geçen bir kediden, havada uçan kuştan, ağlayan bir çocuktan nefret ediyordum... Yıllarca komünistlerle mücadele etmiş bir adam olduğum halde neredeyse aklımı kaçırap komünist olup eylem yapmayı bile düşünmüştüm. Ben bunları hak edecek kadar ne yapmışım.

Böyle mi olacaktı devletine, milletine hizmet etmenin bedeli. Bu muydu insanlık, bu muydu adalet. Geçmişim peşimi bırakmıyor. Son günlerde rüyalarım giren üç kişi gecemi adeta kabusa çeviriyor. Rahmetli amirim Kemikkıran Mustafa, sadık adamım Bekçi Haydar ve birçok gece zorla rüyamın içine girip beynimi gasp eden Tuğla Osman. Aylardır bu üçü beni yalnız bırakmıyor. Hadi iki meslektaşım neyse de, bu Tuğla Osman denen eski sokak kabadayısı serseri adam kaç yıl aradan sonra nereden çıkıp geliyor anlamıyorum. Geldiklerinde eski günlere taşıyıp beynime yüklüyorlar. Bekçi Haydar "Gomserim gomserim verin şu mübarek elinizi öpeyim" diyerek bana sarılıyor. Dile kolay koca yirmi sene beraberdik. Karım dahi yirmi sene bana tahammül edemedi. Benim tam adamımdı Haydar. Her zaman falakanın sağ ucunu tutardı. Gözlerime bakıp ne yapacağımı hemen anlardı.Onu çok seviyordum..

Nelerini konuşturduk, bülbül gibi saksığan gibi öttürdük. Bazılarını hele mandalar gibi, buzağılar gibi böğürttük. Belki bazı meslektaşlarım bozulacak belki de bana çok kızacaklardır, niye yapıyorsun meslek sırrımızı neden ifşa ediyorsun diye sitem edeceklerdir ama artık bunaldım. Niçin neden yazmayayım, ölmüş eşek kurttan korkar mı hiç. Kimi gün falanca emekli büyükelçi, filanca emekli bakan yahut artist anılarını yazıyor hatta ve hatta emekli dolandırıcı emekli pezevenkler anılarını yazarken ben, üstelik ben devletine, milletine, vatanına yıllarca şerefi ile hizmet etmiş emekli komiser Odun Mehmet yazmayacak he,artık bunu kaldıramam...

Beni tanısaydınız demiştim ama bu halimle değil bundan tam kırk yıl evvelki halimle. Mesleğime yeni başladığımda pırıl pırıl gri üniformam ile uzun boylu yakışıklı aslan gibi genç polis memuru Mehmet'i bir görseydiniz eğer, işte o zaman şok geçirirdiniz. Tanrının beni özel yarattığına inanıyordum. Kanun kaçaklarıyla vatan hainleriyle yıllarca mücaadele ettim. Üstelik canımı ortaya koyup dişlerimle, yumruğumla bu mücadeleyi sürdürdüm. Tabir-i caizse kelle koltukta devletim için savaştım. Hey gidi günler hey.

Rahmetli amirim Kemikkıran Mustafa benim her şeyimdi..İlk günü hiç unutmuyorum, benim doğum günüm gibiydi..Onu tanıdığım gündü..

Menderes'in başbakanlık koltuğundaki son yıllarıydı.İlk görev yerim dönemin İstanbul Emniyet Müdürlüğü binası olan Sansaryan Han'a yani İkinci şubeye tayin olduğumda rahmetli amirim Kemikkıran Mustafa'yı tanıdım. Cinayet, gasp masasında görevlendirilmişim. Şubenin merdivenlerinden çıkarken ayaklarım zangır zangır titriyordu. Kapıyı çalıp içeriye girdiğimde onu masasında görmüştüm. Ne heybetli adamdı Mustafa. Benden daha iri kıyım bir vücudu vardı. Kalın kaşları, kalın bıyıkları, koca kafası ile kemikkıran Staline çok benziyordu. Ben ise mesleğe yeni başladığımdan olacak ki bir ilkokul

öğrencisi gibi heyecanlıydım.

Babacan bir tavırla eliyle koltuğu işaret ettikten sonra sert bakışlarını bana yöneltmişti.Neler anlatmıştı neler, adeta bir baba gibi..

"Kim olduğun ne olduğun hiç önemli değil" demişti."Nereden geliyorsun, nereye gidiyorsun umurumda bile değil" demişti.."Bu birim farklıdır, en önemli işimiz sorgudur, sorgu yaparken hiç acıma olmaz, yufka yürekli adamları sevmem anlaştık mı, adımı duyduysan nasıl biri olduğumu bilirsin, tam beş senedir koca İstanbulun güvenliğini ben sağlıyorum, ben müdür Vali tanımam değil babamı Allahı bile tanımam anlaştık mı, söyle bana bu işi yapabilecek misin şimdiden söyle tercih senin, eğer yapamazsan seni şimdi hemen bir semt karakoluna gönderirim ne diyorsun Mehmet Çetin" derken ağzından köpükler saçılıyordu...Sonra da sigarasından duman çekip yüzüme doğru üfleyip bana sertçe bakmıştı...

Donup kalmıştım aman Allahım ne heybetli ne dehşet bir adamdı Kemikkıran... Öyle bir kalın ses tonu vardı ki rahmetli sanki su borusundan konuşuyordu. Onun adını İstanbulda değil Karsta bile duymuşlardı. Birçok suçlu onun korkusundan İstanbulu terkedip altmışyedi vilayete kaçmıştı bile. Kemikkıran Mustafa bu meslekte bir efsaneydi ve bu efsane karşımda oturmuş bana iş ortaklığı teklif ediyordu. Bu bir mucizeydi belki de Allahın lütfuydu bu ne şanstı tanırma binlerce kez şükür etmiştim. Ağzımdan kelimeler titreyerek çıkmıştı.

"Ne emrederseniz başüstüne Komiserim. Sizi hiç mahçup etmeyeceğim, ne vazife verirseniz sonuna kadar yaparım emin olun" demiştim.

Gözlerimin içine sertçe baktıktan sonra ikinci sigara dumanını da hızla suratıma doğru üfledikten sonra bir sigara da bana uzatmıştı... Sigara içmiyordum ama hemen alıp yaktım. Madem Kemikkıran sigara içiyor ben de içecektim hatta zehir içse onu da içmeye hazırdım, heyecanlıydım. Görev aşkıyla yanıp tutuşuyordum.Bana gülüseyerek baktıktan sonra kalın sesini biraz yumuşattıktan sonra bir baba şefkatiyle son talimatlarını iletmişti..

"Güzel Mehmet seninle anlaşacağımızı tahmin ediyorum. Zamanla işi öğrenirsin adam nasıl dövülür, nasıl konuşturulur, gerekirse kemik nasıl kırılır, cop nasıl kullanılır, odun çeşitlerinin dayanıklılığı gibi hususlarda zamanla sana bilgi vereceğim aynı zamanda uygulamalı biçimde daha çok kavrayacaksın. Bir de yeni çıkan bir makina var Amerikalılar siyasi şubedeki arkadaşlara öğretmiş elektirikle konuşturma metodu ben de merak ettim geçen gün müdür bey'e söyledim en kısa zamanda o cihazlardan birisini bizim kısma verecekmiş. Bakalım söz verdi bugün yarın gelecek tamam mı şimdilik gidebilirsin, yarın sabah işbaşı yapabilirsin" dedikten sonra ayağa kalkıp elimi sıktı.

Öyle kuvvetli bir adamdı ki neredeyse serçe parmağımı kıracaktı. Rahmetlinin elleri mübarek fırıncı küreği gibiydi.

"İtiraf edeyim Mehmet senin bu meslekte istikbalin parlak, gözlerinden belli oluyor. İleri de benim

yerimi bile alabilirsin haydi hoşçakal" diyerek yolcu etmişti.Sevinç içinde emniyet binasından çıkıp Eminönü sahilinde dolaşmaya başladım. Sanki büyük bir ikramiye tutturmıştım da harcama planı yapıyordum.

Para, mal, mülk hiçbirşey umrumda değildi. Ben bugün için yaratılmıştım ve Kemikkıran uzun yıllardır beni bekliyordu.

1.Bölüm...